

LEKMANNSMISJONEN

Oppbyggeleg blad gitt ut av Norsk Luthersk Lekmannsmisjon

Nr. 4

August 1965

1. årgang

Frelst - Korleis?

Av Ole Brandal

I Gal. 3, 2 les vi slik: «Berre det vil eg få vita av dykk: Var det ved *lov-gjerningar* de fekk Anden, eller ved å *høyra* trua forknyt?»

Her spør ikkje Guds And om vi er frelste, men *korleis* vi vart det. Er ikkje dette for næргåande? Kjem det nokon ved *korleis* vi vart det, når vi berre kan svara *at* vi er det?

Ja, det skule ein tru, men ordet her viser oss noko anna. Og kvifor det? Jau, det er dette *korleis* som gjev oss svar på *om* vi er frelste.

For å gjere dette klårt spør Guds Ånd om vi vart frelste ved å *gjere*. Det vil seie at vi vart kristne ved at vi tok til å leve på ein annan måte. Vi slutta med vårt verdslege liv, der vi tente Satan og vårt eige kjøt, og så tok vi til med all makt og iver å tene Gud. Vi bestemte oss for å *tru* på Jesus, *leve* for Jesus og å bruke alle våre evner og krefter i tenesta for det gode

Og fylgjene uteblei ikkje. Folk som kjenner oss, seier dei kjenner oss ikkje igjen. Vi som før førde oss mindre bra, er nå som eit mønster i bygda i dygder og gode gjerningar

Er dette soga om oss, så fortel Gal. 3 at vi er ikkje frelste. Kvifor ikkje?

Svar: Ganske enkelt fordi dette vårt fine liv har ein forstavelse som heiter

eg. *Eg* vil, *eg* har gjort, *eg* virkar. Vår «kristendom» har forstavelsen *eg*, og er difor berre *eigenrettferd*. Sjølve kjerna og sentrum er *eg*. Det er vårt *eg* som har vorte så verksamt. Og forat vårt strev skal krynst med held, har vi naudbede Gud om *hjelp* og *kraft*. Til denne dag har vi teke mot *det*, så vi tør endå kalle oss kristne, men sjølv sagt skal Gud ha æra som har gjeve krafta. Ja, slik tala fariearen i templet og, og han gjekk heim *ufrelst*.

Kristendom med forstavelsen *eg*, er «*eigenrettferd*», og har ingen ting med sann kristendom å gjøre.

Så spør Guds Ånd om vi vart frelste ved å *høyre*. Ved å lese Joh. 5, 25, vert vi klår over at det er eit *bestemt* folk som *høyrer*. Det er dei *døde*. Og kven dei døde er, finn vi i Rom. 7, 9-10. Det er dei som er *ferdige* med å *gjere*. Dei har gått grundig falitt i det stykket. Dei har funne ut at det finst ikkje stoff i dei til kristendom og dei er difor *fortapte*.

I denne stilling vert eit menneske innstilt på å *høyre*, istaden for å *gjere*. Ein har røynt at gjerningsvegen er stengt, og ein augnar ingen utveg. Her vert ein og *mottakeleg* for Guds *gåve*, Joh. 4, 40. Her har vi bruk for ein annan som kan *gjere* og *vere*.

Er det her du sit, så les Hebr. 10, 5—14. Her les du om *ein* som har kome deg til frelse. Korleis? Her står : «Ein lekam laga du åt meg». Kva skulle han med den? Jo, han skulle *på dine vegne gjere Guds vilje*, og *vere* det offer som kunne sone dine synder. Dette hende for omlag to tusen år sidan, så du er for seint ute med ditt strev. Nå får du vera frelst fordi *han gjorde, han var, han kjempa, han leid, han vann,*

han bad, han gret, han døde, han stod opp, han gjekk til Faderen.

Alt hans er ditt.

Når dette vert hjertesongen, vert det og ein ny livnad, men denne «kristendomen» har forstavelsen «Kristi» istaden for «Eg». Det vart *Kristi rettferd*, ikkje eigenrettferd. Denne guds frykt kjem berre ved å *høyre* «trua forkynt». Salig er du som har røynt dette.

KAST DET PÅ HAM

Av bibelskolelærer Johannes Christensen, Hillerød

«*Det liv jeg nå lever i kjødet, det lever jeg i troen på Guds Sønn.*» Gal. 2, 20.

Apostelen Paulus sier her at alt i hans liv er ved troen stillet inn under Guds sønn. Han knyttet alt det som angikk ham, til en annen. Livet er et liv i tro, og det betyr, for å si det med Luther : «utelukkende å anbringe sin sak i Gud». Den «troende» kjennes på at han ustanselig er rettet på Jesus, ustanselig avleverer seg selv og alt sitt til ham.

«Jeg kan ikke leve foruten min ven, jeg kommer bestandig til ham dog igjen.»

Det er denne dyrebare «troens lov» Paulus taler om et anne sted, Rom. 3, 37, og som skiller ham ut fra alle som lever under «gjerningenes lov.» Og det gjør det naturlige menneske.

Det uforløste menneske er rettet på seg selv i alle ting : livet er mitt, byrden er min, bekymringen er min, synden er min, ansvaret er mitt. Jeg har ingen steder å kaste det fra meg.

Helt annerledes har den troende det :

alt hans er kastet på Jesus. Mitt liv er hans, mine plikter og byrder er hans, bekymringen er hans, synden er hans, ansvaret er hans.

Dyrebare «troens lov», som flytter alt mitt inn i Jesus! *Denne tro er ikke noe i seg selv, men den er pilen som bestandig peker bort fra Guds barn og hen på Kristus. Den er lengselen etter ham. Den er ropet som lyder i mørket: Jesus må jeg ha for enhver pris. Den er den hjelpelösas fastholden ved Frelseren.*

Men det koster for gjerningenes menneske ustanselig å skulle sette en strek over sitt eget. Det er så svært å hvile i at alle mine synder har han tatt seg av. Det kan koste å avlevere alle bekymringer til ham. Det er i sannhet en strid, men det er «troens gode strid».

Strir du den salige strid hvor du avleverer alt til Jesus? Har du grepet «troens skjold», som avviser alle an-

Bladet Lekmannsmisjonen

Utgjevarpoststad :

Stord, postgiornr. 4287

Red.: Amund Lid, Norheimsund
Ekspedisjon :Margr. Skumsnes, Kårevik, Stord
*S. Botnens Boktrykkeri, Stord**Norsk Lutherisk Lekmannsmisj.:*Formann : Olav A. Dahl,
boks 95, Stord. Tlf. 69Kasserar : Sverre Bøhn,
Norheimsund, postgiro nr. 68213Bankgiro : Vikøy Sparebank
Norheimsund 10093/955

Den skal døde meg for at ordet om Jesus — Ånden — kan få gjøre meg levende. På den måten skjer dette Guds verk i hvert menneske som hører hans tale.

Når du stanser opp for Guds tale til deg og om deg, og erkjenner, da skjer det en Guds gjerning i deg. Gud får lov å dømme synden i deg som synd. Du ser hvem du er. Du ser hvor du står. Du ser hva du har gjort. Du ser at det finnes ikke noe håp for deg.

Hvis da Gud får lov til å tale til deg om Jesus, så skjer det noe mer i ditt hjerte : Du får se at for deg som der ikke er noe håp for, er det blitt et nytt håp i Kristus. Der er åpnet noe for deg utenom deg selv. Ditt verk er fordømt. Men Jesu Kristi, Guds sønns verk, gjelder for deg.

Der er du frelst.

Og så skjer det det at du fatter tillit til Jesus i ditt hjerte. Og det vil jeg gjerne be deg huske : *Når du fatter tillit til Jesus med ditt hjerte, da er du født på ny.* Da har du evig liv. Det at du har tillit til Jesus, — det skal du vite — det er det evige liv. For det sier Guds ord.

Og så vil jeg gjerne spørre deg : Er det ikke godt at Herren taler slik til oss at vi har bruk for dette livgivende ord om Guds sønn? Er det ikke ufattelig, du, at han sier slik: «Du har bare trettet mig med din synd, voldt mig møie med dine misgjerninger.» Det er loven. «Men jeg, jeg er den som utsletter dine misgjerninger for min skyld, og dine synder kommer jeg ikke i hu.» — Der har du evangeliet. —

A få lov til å fatte dette med hjertet, det er hemmeligheten i en kristens liv. Det er hemmeligheten i en sann frigjøring. Og frigjøring, det betyr ikke at jeg får leve som jeg har lyst. Det

Det er frihet

Av Øivind Andersen**(Utdrag fra et lydbandopptak)**

Og når det er spørsmål om hvordan du får fred med Gud, så er det gjennom evangeliet, ikke gjennom loven. Det spørts om hvordan du kommer til troen, så har ikke loven noe med troen å gjøre. Det er ordet om Jesus som skaper troen. Tillit til Jesus får du ved å se på Jesus.

Når det er spørsmål om hvordan du får kraft til å leve et hellig liv, da er det spørsmål om *evangeliet*. For bokstaven slår ihvel. Og det skal den gjø-

klagens og bekymringens piler? Eller bærer du på noe du hverken har evne eller makt til å klare eller ta ansvaret for?

«*Kast alle deres bekymringer på ham!*» *Kast!*

Dette lille ordet rummer troens hemmelighet : Vekk med det! Det er ikke mitt — det er hans! — *Så la oss kaste det fra oss i dag.*

(«Missionsvennen»)

er ikke noen frigjøring. Men det betyr at jeg *slipper* å leve etter min egen vilje. Men jeg får lov å leve slik som Gud har lyst til. Det er frigjøring, det. Jeg er ikke fri ved å følge meg selv. Men jeg er fri når jeg kan følge Jesus.

Og det har Jesus kalt meg til: en frihet hvor jeg er fri fra lovens dom og ansvar på en slik måte at det er mulig for meg å leve sammen med *Ham*.

Det er frihet

Frelsесvisshet - Åndens vidnesbyrd

AV OLAV VALEN-SENDSTAD

«For vi har fått del med Kristus, så fremt vi holder vår første fulle visshet fast inntil enden.» Hebr. 3, 14

Det kan ofte undre en hvor lite det i denne tid tales om frelsesvisshet.

Hva grunnen kan være til denne påfallende taushet, er ikke godt å vite. Men mange ganger får en et sårt inntrykk av at det i våre dager råder megen falsk sikkerhet i frelsessaken. For mange er det likesom så *selvfølgelig* at de er kristne, enskjønt det å være et Guds barn er det minst *selvfølgelige* av alt, fordi der hører et under til, hvor noen blir frelst (gjenfødsel). For mange andre er det blitt slik at de betegner frelsesvisshetens *grunn* (Ordet, Jesu soning, Jesu rettferdighet) som «dogmer», «teologi», «død ortodoksi» o.s.v., og på denne måten sperrer de veien både for seg og andre til den frigjørende visshet.

I virkeligheten burde der tales meget til denne religiøse tid, både om nødvendigheten av og vanskeheten i en *sann* frelsesvisshet. For den sanne visshet er meget, meget forskjellig fra den falske sikkerhet og *selvfølgelige* trygghet som kjennetegner all åndelig død. Og just da, når Guds Ånd har vekket og levendegjort oss således at vi

begynner å frykte for å *bedra oss selv*, just da begynner vi å spørre etter de sanne grunner for frelsesvisshet, just da begynner vi å gå trett av den åndelige mat vi før har suget i oss, og griper ut etter *sannhet*, etter *klippefaste grunner*, etter det sanne kildevell.

Der er en slags mennesker som er likesom de altetende dyr — de er åndelig talt *alt-etende*, de foretar ingen undersøkelse av hva der er livsbefodrende og livsruinerende, de tviler aldri på at det de *tror, hører, leser, føler og bygger på* skulde være sant, være holdbart. Denne slags mennesker er sjeldent i tvil om sin nådestand hos Gud. De er som den fortapte sønn var i tiden før han kom til besinnelse: hvem han var i selskap og lag med, hva han åt og drakk, hva han tenkte og følte, trodde og mente — det var like godt alt sammen — inntil det en vakker dag ramlet i grus — alt sammen.

Til dem er disse ord om vissheten ikke talt.

Men så er der en annen slags mennesker, som ligner den fortapte sønn i det tidsavsnitt av hans liv da han «stod

opp for å gå hjem», og da han ennå var på veien hjem — håpende det beste, fryktende det verste — uviss om hvorledes Faderen vilde ta imot ham.

Til dem er disse ord om vissheten talt.

De er blitt bedradd og skuffet ved sin egen åndelige «salt-eten». De vet ikke lenger hva de skal tro og bygge på. I sitt tankeliv finner de intet lys. I sitt viljeliv finner de bare splittethet, villrede, evneløshet. Og i sitt følelsesliv finner de ingen sikker grunn. Kort sagt: de finner intet i seg, inne i seg, i sitt indre, på hvilket de tør grunne noen visshet om å være Guds barn.

Slike har det vondt, for dem er spørsmålet om frelsesvisshet virkelig en smerte.

Og er det enn — som sagt -- ikke mange i vår tid der synes å lide med dette spørsmål, så torde dog disse ord ha rett til å henvende seg til den lille flokk av disse søkerne.

Vi vil prøve å klargjøre spørsmålet om frelsesvisshet i tre små punkter :

1. Først noen ord om de åndelige betingelser for å få visshet. For da visshet er en ren og fri gave fra Gud, som ingen, ingen kan ta eller erhverve, men som bare *fåes*, så er det rett av oss å bli klar over til hvilke sjeler og i hvilken stilling vissheten *gis av Gud*.

2. Dernest vil vi prøve å kaste lys over hva forskjellen er mellom *tro og visshet*, og å tegne et bilde i ord av visshet — opplevelsene.

3. Endelig vil vi forsøke ut fra Bibelen å forklare det som konstituerer vissheten, *Åndens vidnesbyrd*, i den troendes hjerte.

1. Betingelsene for å få frelsesvisshet.

Hvis du tenker på den fortapte sønn (Luk. 15), så vil du straks skjonne at

det var *to betingelser* for at han kunde få visshet om sitt barnekår hjemme i faderhuset :

For det første måtte han «stå opp» og «gå hjem» — d.v.s. vende seg til faderhuset, for *der* å få rede på hvordan hans sak lå an.

For det annet måtte han selv få «høre», fornemme, forstå av sin fars munn hva faren tenkte om ham og hans børnerett. Og på det *faren sa* i denne sak, kunne han grunne sin visshet og ekte sikkerhet.

De samme to betingelser uttalte Herren også til Israel: vilde de erfare og forvisses om hans nåde, så måtte de komme til ham og høre på ham :

«*Vend tilbake*», I frafaldne barn, sier Herren, for jeg er eders ekteherre, og jeg vil ta eder og *føre eder til Sion*. (Jer. 3, 14)

Og da Israel — til straff for all sin synd, verdsighet og ugadelighet — var blitt bortført til Babylon, da lovte Herren dem dette :

«I skal finne meg, når I søker meg av hele eders hjerte» (Jere. 29, 13) dvs. at *betingelsen for å finne Herren* er å søke ham, er å gå og komme til ham, og *betingelsen for visshet* er å få høre av Herren selv at en har funnet ham.

Noen få ord til belysning av hver av dem.

— — — —

Når mennesket vil til å søke Gud av hele sitt hjerte, og gjør dette etter sitt eget hode og sin egen fornufts undervisning, da tenker det: «Jeg må samle min tanke og vilje om *det ene*, det må bli slutt med mitt delte og splittede sinn, jeg må prøve å tenke på Gud, jeg må forsøke å utelukke alle uvedkommende tanker og interesser, jeg må undertrykke alle ville lyster og rebelske begjeringer» o.s.v.

Men det varer ikke lenge før alt dette mislykkes!

Og det er ikke underligt. For alt dette er jo å ligne med den fortapte sønns fantasibilleder. Om han lå i syndens dynd og elendighet, og tenkte: «nu vil jeg tenke på far, nu vil jeg bare tenke på ham, glemme og utelukke alle andre tanker, og all denne gruelige elendighet jeg lever i» — hva gagn var det i slike drømmer og fantasterier?

Slike drømmer og fantasterier er *lovens* måte å søke Gud: at man i sitt tankeliv skal løfte seg opp i Guds verden ved bare å tenke på Gud, at man i sitt viljeliv skal få forbindelse med Gud, ved å koncenterer seg i energi og besluttosomhet.

Drøm! Vås! Innbilning!

Derav kommer ingen forbedring, ingen omvendelse.

Hva tid «stod han op», den fortapte sønn? Jo, da han dypt beskjemmet over å ha ødet arven, da han skamfull over sine utslitte klær, da han nedtrykt over sin fortid, allikevel vilde gå hjem — som han var, og fortelle alt akkurat slik han hadde stelt det.

Å, det er en gruelig fattigslig og ringmåte å komme på.

Men det, just det er *evangeliet*s måte å søke Gud på: at man må gå til Gud uten ære, uten fortrin, dypt beskjemmet med sitt mislykkede liv, dypt skamfull over alle flekkene på samvitigheten og alle fillene, dypt nedtrykt over den svunne dag og time, de for evig henrunne, svunne dager. Det er *evangeliet*s vei til faderhuset: at du må gå til Gud og fortelle alt om deg selv, fullt vitende om at du ikke kan svare til ett av tusen, når Han vil gå i rette med deg, fullt vitende om at du vil stå for Ham taus, med en tilstoppet munn, uten undskyldning, uten selvfor-

svarets ubegripelige veltalenhet. ,
Er det å søke Gud av hele sitt hjerte?

Ja, det er å lyde ordet: *Vend tilbake — I frafaldne*. Det er å følge innbydelsen: *kom hit — du arme synder*.

Hvorfor kaller ellers *evangeliet* deg for en synder, for en fortapt, for en ugudelig?

Jesus innbyr deg. Ja vel. Men just idet han innbyr, kaller han deg en synder.

Hør, min venn!

Hva enten du aldri var frelst før aldri har søkt Gud, eller du tror du har lenge vært en kristen — det er å komme, det er å søke Herren av hele ditt hjerte: å være en synder i seg selv, der aldri kan annet eller mere enn fortelle Ham, tilstanden, synden, fallet, besmittelsen — akkurat slik den er.

Og spør du meg om endog en gammel kristen alltid bør ligne den fortapte sønn, så svarer jeg deg: der er kun en eneste måte å komme sant til Herren for omvendte og for uomvendte, og det er å komme i bot og anger og fortelle hvordan det står til. Når en sjel ikke lenger vil være på den botferdige plass, da er han på frafallets vei, om han så roser seg av de høyeste og edleste åndelige dyder og fortrin. For den som har et syndig kjød, en gammel og ond natur og en ond lyst i sig selv, han har alle vegne behov å gå til Gud i bot og anger og fortelle stillingen slik den er.

Det er den første betingelse for frelesessvisshet, at du én gang er kommet på denne plass, og det er betingelsen for å bevares i visshet, at du *alltid* forblir med deg selv på denne plass. For så lenge du er her på jorden og drages med ditt syndige kjød, så lenge trenger du alle vegne å fortelle Gud om kjødets besittelser. — At der er en stor uvilje og motvilje i oss mot å

komme på denne lave plass og å bli på den, det vet vi godt nok. Derfor er der også i denne falske tid og i all sikkerheten nutildags mange, forferdende mange røster som vil tilby sin hjelp med å skaffe deg en sådan «seirende kristendom» og høy «åndsfylde» at du kan slippe å være på denne lave plass. Dog derom vil vi si: lik så visst som finnes en sann seier og fylde av Guds Ånd, like så visst er det en satanisk og forbindet form for «seier» og «åndelighet» og «åndsfylde» som ikke trenger daglig å gjøre bot og å komme på den lave plass, på synderens plass for Gud. Og særskilt underfullt er det at alene som en botferdig kristen eies den sanne glede og frelsesfryd i Herren. For de ubotferdige synes det å være et tungt og trist liv å være på den lave, botferdige plass.

Men just da den fortapte sønn skammet seg dypest over seg selv, kunde han gledes og frydes mest over Farens godhet, trøst, nåde og kjærlighet. Og slik er det med oss i forhold til Gud.

Den annen betingelse for frelsesviss-het er, sa vi, at du får høre av Faderens munn hvorledes det har seg med din barnerett og nådestand.

Og dette ord av den himmelske Faders munn, det hører vi her på jord av Jesus. Derfor roper Faderen ut over jord: Hør ham (Matt. 17, 5). Og derfor heter det fra Faderens munn: Alle som tar imot ham, Jesus, dem gir han rett til å kalles Guds barn (Johs. 1, 12) Det være seg fortapte sørnner, forkomne døtre. Det være seg syndere, urene, besmittede, ugudelige: den som hører og tar imot Jesus, den blir barn i himmelen!

Barneretten står og faller med Jesus. Derfor må også vissheten om barnekåret stå og falle med om du hører, antar, mottar og fornemmer Guds ord om Je-

sus. For hvor evangeliet om Jesus er og høres, der høres den himmelske Faderes røst: Kom hit, du hjelpelse! Om enn du for vill og forspillte all din arv, her er et nytt og bedre rike grunnlagt for deg! Kom — kom, frykt ikke! Jeg har gjenløst deg! Jeg har kalt deg ved navn. Du er min. (Esa. 43, 1).

Og hvor apostelen vil formulere frelsens — og dermed visshetens betingelse, der sier han: «Tro på den Herre Jesus, så skal du bli frelst» (Ap.gj. 16, 31). Troen på Jesus er betingelsen, Frelse og barnekårt er følgen.

Så snart vi kommer til denne side av frelsen, så kommer de tusener innsigesser og omveier. Her er det ord som enda *ingen* på jord har loddet den fulle dybden i men har også det ord som alle innbiller seg de vet og kan! Hvis mennesker bare brukte halvparten av all den flid de bruker til å tenke på og forstå *seg selv*, til å tenke på og forstå Jesus, da ville verden vringle av lykkelige kristne.

Men nu er der bare — en liten flokk.

Og dog sier Paulus: «Hvorledes kan de tro der de ikke har hørt: troen kommer av forkynnelse» (Rom. 10, 14 f.) Og Herren sier: «Hør — så skal eders sjel leve!» (Esa. 55, 3.)

Derfor, kjære sjel! Søker du frelse og visshet om frelse, da hør flittig etter ordet om Jesus. For han er frelsens grunn, som skrevet er:

«Ingen kan legge en annen grunnvoll enn den som er lagt, det er Jesus Kristus» (1. Kor. 3, 11). Han er grunn til frelse. Han er årsak til tørst, glede og fred. Han er grunn til fred og fri-modighet (Hebr. 10, 19 f.) *Har du grunnen, så kommer følgen av seg selv.*

Har du Jesus, hans person, ord og verk, så kommer sjelens frelse og visshet av seg selv.

Han tok min syndeskuld på seg og

som evig står, når jord og himmel selv forgår».

Og Pontoppidan sang :

«Om nogen mig nu spørre vil om grunn til salighet . . . jeg svarer med et freidig mot : min grunn er Jesu blod.»

(Mer).

bekjente dine synder som sine (3. Mos. 16, 21. 1 Pet. 2, 24). Han bar den straff som ventet deg (Esa. 53, 5).

Vil du tro det, grunne på det, henge ved det, lite på det?

Da skal du bli frelst !

Da han døde på Golgata, da døde din syndeskyld (2. Kor. 5, 15). Da hans blod blev utgytt, da ble ditt gjeldsbrev utslettet (Kol. 2, 14). Han oppfylte loven, for at loven intet skulde kunne skade deg.

Han var i alle deler til Guds behag, for at du skulde bli annsett for Gud i ham.

Her er den himmelske Faders tale om din barnerett og om grunnen for frelse.

Her får du se at grunnen til din frelse ikke ligger i deg, ikke i dine bønner eller i din nød, ikke i din anger eller kjærlighet, ikke i din syndsbekjennelse eller ærlighet. Nei, grunnen er utenfor deg, i Jesu person, i Jesu verk, i Guds hjertelag og nåde.

«Den grunn hvorpå jeg bygger, er Kristus og hans død, i Jesu pines skygger er sjelens hvile sot. Der har jeg funnet livet, selv er jeg intet verd, hvad Jesus mig har givet, gjør mig for Gud så kjær.»

Slik synger Paulus Gerhardt. Og Johan Andreas Rothe, en tysk prest som levde på 1700-tallet, synger om denne grunn :

«Nu har jeg funnet det jeg grunner mitt salighetens anker på. Den grunn er Jesu død og vunder, hvor den før verdens grunnvoll lå. Det er den grunn

Fra årsmøtet

Årsmøtet i Norsk Luthersk Lekmannsmisjon vart halde i Norheimsund den 24. juli i år, i samband med sommarskulen. Av saker og vedtak på årsmøtet kan nemnast :

1. *Bladet «Lekmannsmisjonen»* hadde vorte godt motteke m.o.t. innhaldet Men dei fleste var ikkje nögde med namnet. Årsmøtet vedtok med stort fleirtal å brigda namnet til : «Løv og Evangelium». (Truleg kan det ikkje takast i bruk før nyttår). Rekneskapen viste at det var kome inn nok for dette året.
2. *Ytremisjonen.* Det vart samråystes vedteke å senda tidlegare Kinamisjonær Andreas A. Bø, Randaberg, ut som vår eigen misjonær til Taiwan (Formosa). Styret fekk fullmakt å ordna formalia og senda han ut så snart råd var.
3. *Styrealval.* Etter loddtrekk. gjekk Juel Isaksen, Sannidal, Olav A. Dahl, Stord og Amund Lid, Norheimsund ut av styret. Alle attvalde. Fra før står Aanen Kolnes, Randaberg og John Bratland, Bangsund.
Varamenn : Tore Harestad, Randaberg, Thorbjørn Torsen, Trondheim og Olav Aakhus, Bygland.
4. Årsmøtet neste år vert etter innbeding lagt til Namsos, same tid som i år.

O. A. Dahl